

Громадянин України – Ковбель Максим Миколайович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частинам першій, другій статті 126, статті 151² Конституції України (конституційність) приписів статей 51⁴ (у частині її застосування стосовно суддів), 52² Закону України „Про запобігання корупції“ від 14 жовтня 2014 року № 1700–VII (далі – Закон № 1700) та пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України «Про внесення змін до Закону України „Про запобігання корупції“ щодо відновлення інституційного механізму запобігання корупції» від 15 грудня 2020 року № 1079–IX (далі – Закон № 1079).

Автор клопотання твердить, що внаслідок прийняття законодавцем статей 51⁴, 52² Закону № 1700 НАЗК отримало можливість здійснювати фактичний контроль над судовою гілкою влади, впливати на окремих суддів. Таке регулювання спричинило порушення права скажника на заборону впливу на нього як на суддю з боку будь-яких осіб, гарантованого частиною другою статті 126 Конституції України. До того ж, на його думку, здійснення НАЗК моніторингу способу життя суддів на підставі повноважень, які суперечать Конституції України, призводить і до порушення гарантій, передбачених статтею 32 Конституції України, згідно з якою ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, прямо передбачених Конституцією України. Також скажник зазначає, що приписи статті 52² Закону № 1700 суперечать припису статті 151² Конституції України, згідно з яким *рішення та висновки, ухвалені Конституційним Судом України, є обов'язковими, остаточними і не можуть бути оскаржені*.

Крім того, скажник вважає такими, що суперечать Конституції України і приписи пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1079, які, зокрема, дозволяють НАЗК у разі непогодження спеціального порядку проведення моніторингу способу життя суддів здійснювати такий моніторинг за загальним порядком, визначеним у Законі № 1700. При цьому Ковбель М.М. звертає увагу на те, що після сплину двох місяців після прийняття Закону № 1079 цей спеціальний порядок так і не був погоджений НАЗК і ВРП, а тому тимчасові приписи пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1079 стали постійним механізмом, який підміняє собою зміст основних приписів частини першої статті 52² Закону № 1700, і відновлює регулювання, яке Конституційний Суд України вже визнав у Рішенні Конституційного Суду України від 27 жовтня 2020 року № 13-р таким, що суперечить Основному Закону України, та фактично нівелює гарантії незалежності суддів. Однак повторне запровадження правового регулювання, яке вже було визнано неконституційним, є порушенням частини другої статті 8 Конституції України, яка встановлює, що закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні їй відповідати.